

ספר

פלא יועץ דעתים

מגיד

ועד טובה לא עשעט לן רפי רפי עשה ופלא איהו דוד ישר לטו פמולש
מרת אשר רמיר לבעל-פעור נעמרים:

פרמירט ערמירט ומרמירט כל חרד עשעמנו אמור לן לן עם עמי וכלא פור חרד
ממממממ רכלו מממממ:

דברירט וממירט יממממ למממא ולממא דממממ פמיר יודירט חרד פמ
ומממ ומממ רב וממממ:

פעלמ חרדש טוב לעמל רב עמל מורד פממממ מליש פליסמור נמ עליה אלירט,
עיר קמממ וממממ מלממ ממממ:

הייה הרב המודל חסידא קידשא ופרישא

בבית מדרשו הרב

רבי אליעזר פאפא יצחק'ל

נרמט לראשונה בחיי הממממ, קושעממממ ממממ

ועממ מורד ממממ באממממ מאמממ עמממ

והמממ עמממ ממממממ עמממ

עם חוסמממ ומממממ רמממ ממממממ ממממ לרמ

פעממממ ממשלממ מממממ

שמה ממממממ למממ

©

כל המממממ הממממממ, וממממל אמממ עמממ וממממממ, וממממ
ממממ ומממממממממ של ממממממ מן או חלק ממממ, מן
ממממ ומן מממממממ, שמממממ עמממ מן ממממ ולממממ
עמממ חמק ממממממ מממממממ לממממממ "מממממ"
מ.ד. 6425 ירושלים.

לדעת את הספר: טל. 02-539170

לפי טוב להיות מחדש חודשים. ועוד כהן שאם הוא נדולה כל בני העיר
 ורואים שכלי חלק פה חלק אחר ירדו המאה בידים. ואם הוא עבדות ויטווא
 ישאו בלם פמשא העם ולקטי ליהי שבא מפשורא, וכהן יצא מלילה אחר שלא
 כבאו להמרים ע"ד המכונים ודברי העצה עליהם כי יאמרו הם יעשו במונים מה
 שקיים חפץ ואנחנו מעשה במונה, ולשם שאין ורענון שייבדו עליהם כפי אנו לא
 נביד על אחרים. ובהן ירדו בעיר אהבה ואהבה שלום ורעות. ואין ראוי שיהיו
 לבועים עשירי העיר למנוגים ולמנים לעולם, אלא יהיו מערבים עשירים
 ונערים, כל אשר חבבנו בו. כי החפון אינו עושה חכם לבנה, ויש כמה טעמים כי
 טוב למנות מנוגים בכל שנה עניים ועשירים אנשים חכמים יחיד יחיד חכמים.

לילך

לדעת אסור המורה את ישראל (ויבא כפי) ומה שארע לדרך המלך עליו השלום
 (שם) ולא טוב עושים אנשים חכמי מדע ששקדושים ליעץ אם יש מנוח להתפלל
 וירדים ליהי שלא למנות את ישראל ומונים איב גיד, ולי חכמי ישראל שלא
 הועילו בהתקנתם רק יצאו אותם פמראית העיר והמחשבה לב:

מלכות

ומאריך שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וראוי פיהו: ויהי זין את כל האדם
 פלטיס ומבבדו כפרו גמליאל, ואוי לכל אדם שמושא ומנוח עם חבירו שאול
 יסור על אמנותו, רק ימנה כמקור חכר כל מה שנעונו וכל מה שמקבל שאם
 ירדו למות אחר כך וימצא שחמור, אפשר שלא יאמינו רעותו, ויחשדו שירדו
 למלוה, וגם משקפת לה שיעלון נכון בצדק ויצא אדם אחר כך וגם ודוא
 לא ידע ויחשד את רעותו, לכן המורה חכמי פפניו משקפ:

לדעת הממר רבותינו זכרונם לברכה (במוח ה): לעולם יהא אדם נזיר בתפלות
 פמנותה שיהי אליהו לא נענה אלא בתפלה המנוחה, וכן בענין רבים מעמי
 הארץ קלילין בהן ואין מתפללין אותה בצער והשמחפליין אותה בחודי ארץ
 מתפלל אלא לאחד ביה העלשמות תקלה חמורה וקטנה, ויש שאין מתפללין
 אותה כלל או מתפללין ערבות שמים ושמי בואה שלא יחמד להתפלל שמים
 ואין תשליפתין אלא ללי ששמוג או נאנס אדם גמתי, והפסד ידח לא חשיב אדם,
 אין זה כי אם רע לב החסדו אמנות, כי המאמין בצאמנה שלמה כפני שהוא
 האמת כי חשם והפסד הוא המנוח פה לעשות חיל, וליא יאמרו שהמקור

בעבודתו ירפו כפני פניה והעובד עבודתו פשיביל כרן יעשה מנוח, הם כי לא
 ליתביר תתביל על דמשיבתיין שאין מתפללים כלל, ארזי להם לפריות מיום הדין
 ופיהם דמחבתי, שהיה עשה בערותו ויהי ארזי לא מקדש וכרן, וחסדו כל טוב
 ובעניני זה כל עבודתו לבוראו וזה כל הדיחונתו שאנחנו מתפללים שחיות
 מוחתו ערבות, ואם גם זה חסד ובראנו, מה אנו ומה רעיונו וקמה נמתי מנוחי
 הארצות המתפללים בארצות שפמה מהם מנוחים עסקם והולכים לבית
 תפלותם:

ולפי אשר נגד ודאת ה' בלכם ולשפיעים לבית הנבטות להתפלל תפלה שחיות
 וכבר כתב על זה חכם חזקנים די לונאו ביה הלשון: אם בניס אדם, בואח
 חבבנו: אם חבוא להתפלל גם תפלה מנוח, ואם לא — הי פועה כי כרעלים
 אדם, ומה שאדם ששפיעים לבית הנבטות הוא, לפי שפאותה שעה תחיות
 סחוקיה, ואין יצא ואין פא, אבל תפלה הנבטה שחיות פחותה והחיות
 פמקור זין פסר נחשב כענינים יותר מעבודת השם והפדן:

ולפי שאין משפיעין לתפלה שחיות, פאשי ארובים ליום שנה של שחיות
 ואונסתם אנו שנה, ואין זה חשוב אדם, ואין פוסר אדם מיום הדין, כי יאמר
 ארקים אם תבקשנה כמקור או פבין ודאת ה' פידע, אבל לפחות לו חכמו
 שפילו לבוא להתפלל בבית הנבטות, שהיה אמרו וכמות: אין תפלות של אדם
 משועת אלא בבית הנבטות, וגם תורה בתפלות הנבטות דליקא אנו שנה כי הדין
 דרעיו ליה מלילה פומא, אבל אי פבקר חישו לאנו שנה ובערב לאנו סחוקיה
 — תפלה מה מנה עליה ומה נעמה ליום פמקור, ואם לא נפרא אלא לישן
 ולעשות סחוקיה, ואם כהן יהיה עבד ה' שלא יוכל להתפיש לעבודת אפילו
 שנה שעות בכל עשירים ואיבט שעות, וזה פשיה וקלמה ויהי ביינו ודאת
 ותמנא לצילן:

וירדע מאמר רבותינו זכרונם לברכה (ויחיי כו) שיהיו שעבר אדם עבדה ושינה
 ביה נעשה לו כדמתי, ואם חשאל לאדם: פמה שנה להתפלל תפלה מנוח
 וערבות בעבודת, שיש כמה מצוות שהן נגזרות ונלוחות נפדוהי היא עמדי שאין
 ערה ארציה, והוא מיום אדם בשביל פצע כמקור פמקור שולעיה ענינו ישפטי
 שהוא מרדו באותה שעה מה שדוא שכל גמור ומפדים כלי שנים ספני שאם
 מרדו ורדו ושנים קלחה — יהא חמעות רעיו, וסוף סוף אינו ודאת סימל
 פמקור, ויהיו כמה שחירות מפסדי, ודולוה די לא חמסד כל טוב, ופמקור די
 דוא תעשיר, זה אמר כהן אפיא דכילי קלפא, אבל הדברל נעשיר טביו, נעשיר

